

Безпосередньо бідність є результатом відмінностей щодо матеріального становища індивідів і сімей, а тому завжди існувала й існує в усіх суспільствах, навіть у найрозвиненіших.

Бідність не лише поділяє суспільство, а й є стимулом для того, щоб людина прагнула і досягала кращої долі. Проте в сучасних умовах бідність часто стає на перешкоді стабільності суспільства і його подальшого розвитку. Навіть в економічно розвинених країнах бідність стає загрозою, коли вона перетворюється на застійну, тобто спостерігається довготривалий стан бідності індивідів, сімей, де бідним є не одне покоління. Люди, які тривалий час перебувають у стані бідності, соціально деградують, часто перетворюються на злочинців, які становлять загрозу для добропорядних громадян.

Можна зрозуміти і виправдати бідність людей, котрі страждають на хронічні захворювання або мають професію, яка не користується попитом на ринку праці. Такі особи, зазвичай, не можуть самостійно забезпечити належний рівень життя і потребують підтримки суспільства. Однак в Україні бідність дуже часто спіткає осіб, не просто достатньо освічених і кваліфікованих, а й працюючих у режимі повної зайнятості. Саме цим обумовлено вибір теми дослідження.

Метою даного дослідження є визначення різноманітних груп працюючих осіб в Україні, які живуть за межею бідності.

Об'єктом дослідження є бідність зайнятого населення України.

Предмет дослідження – рівень бідності серед працюючого населення в 2010-2011 роках.

Наукове завдання полягало у створенні соціально-економічної характеристики груп бідних працівників і наслідків наявності цієї категорії населення для економіки України.

Це дає підставу констатувати той факт, що існуючі державні стандарти та гарантії в сфері оплати праці для значної частки населення не забезпечують можливості заробляти собі на життя працюю, щоб мати право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї.

1. Галина Каплюк, Альона Блохтур – Стаття «Бідні українці». // «Главком». – 2011.– [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://glavcom.ua/articles/5060.html>

2. Державна служба статистики України. –Доповідь «Про соціально-економічне становище України за 2011 рік» – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

3. Збірник «Праця України в 2011 р.». – [Електронний ресурс]. –Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

4. Додаток 3 до постанови Президії ФПУ 09.11.2011 N П-7-6 – РІВЕНЬ БІДНОСТІ за перший квартал 1999 -2011 років по регіонах України

5. Закон України «Про встановлення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати» від 20.10.2009 року № 1646-VI . – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

ІННОВАЦІЙНА МОДЕРНІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Нетудихата Антон

11 клас, Кременчуцького ліцею № 11

Полтавської області, м. Кременчук,

e-mail: antoxann@gmail.com

В останній час у своїх виступах політики дуже часто використовують термін «модернізація», який має значення «інновація».

За експертною оцінкою, головним фактором, який стримує зростання промислового виробництва є низька конкурентоспроможність вітчизняної продукції. Для того, щоб вирішити цю проблему, необхідно підвищити ефективність виробництва, а досягти це можна шляхом активізації інвестиційної та інноваційної діяльності, модернізації обладнання, введення новітніх технологій.

Світовий досвід розвитку передових країн переконує, що динамічне зростання витрат на інноваційні технології забезпечує збільшення й утримування ними конкурентоспроможного потенціалу.

Максимальне зниження чинників екстенсивного економічного розвитку зумовлює підвищену увагу науковців до пошуку нових факторів прискорення економічної динаміки, адекватних сучасному стану розвитку світової економіки. Таким чином, запровадження в Україні інвестиційно-інноваційної моделі економічного зростання з політичної мети перетворюється на об'єктивну необхідність, альтернативою якій є занепад національної економіки, втрата економічного, а, можливо, і національного суверенітету.

Отже, переконувати громадськість і фахівців у необхідності радикальної активізації інноваційної діяльності в Україні є зайвим, так само як і констатація факту, що попередні роки економічних реформ не створили необхідних умов для примноження та зміцнення інтелектуального потенціалу українського суспільства, інноваційного розвитку економіки, освоєння нових високих технологій, подолання структурних деформацій, успадкованих від адміністративно-командної системи. Економічна динаміка досі не лише не набула сучасної постіндустріальної спрямованості, а навіть не створила достатньо міцного підґрунтя для запровадження основ інноваційного розвитку.

Безперечно, проблема реструктуризації та інновації вітчизняної економіки не нова. Ще десять років тому Верховна Рада ухвалила Концепцію науково-технічного й інноваційного розвитку України. У 2004 році уряд прийняв Державну програму інноваційного розвитку. Крім того, опрацьовано та прийнято 9 Законів України, які визначають зміст, завдання та правове поле, затверджено близько 40 нормативних актів Кабміну [2,с.13]. І який результат? Виявляється, ми не тільки не пішли вперед, а навпаки, відсунулися назад, навіть не змогли утримати досягнуте. Інноваційна складова вітчизняної економіки з року в рік зменшується і нині не перевищує 6%, тоді як у ЄС цей показник становить 60%, в Південній Кореї та Японії – 65-66%, а в США – 78%.

Отже, заяви про те, що в Україні на даний час в основному склалися необхідні передумови для переходу на інноваційну модель економічного розвитку, видаються надто оптимістичними. За умов недосконалості ринкового механізму ціноутворення, фондового, товарного, кредитного, грошового, валютного й ринку цінних паперів поки що не можна говорити про наявність автономних стимулів інноваційного розвитку. Постійний дефіцит фінансових ресурсів перешкоджає цілеспрямованим діям держави в інноваційній сфері.

Найголовнішою умовою становлення «нової економіки» є забезпечення «еластичності» економічного руху, динамічного реагування економічного середовища на коливання попиту та пропозиції, зовнішньоекономічної кон'юнктури, зміни рівня прибутковості галузей і виробництв, акумулювання та перерозподіл коштів. Це свідчить про необхідність запровадження нової парадигми грошово-кредитної та бюджетно-податкової політики, які повинні для реалізації поставленої мети інноваційного розвитку мати стимулюючий, а не нейтрально-обмежувальний, як досі, характер. Зокрема, деякі дослідники наголошують, що агресивна базисна інновація переорієнтовує на себе потоки ресурсів через грошову сферу. Отже, без ефективної грошової сфери визрівання базисної інновації нереальне: можливе лише здійснення напівзаходів через поліпшуючі інновації, які фінансуються з державного бюджету прямо чи через інноваційні пільги [5,с.72].

Перехід до інноваційної моделі економічного розвитку потребує реалізації трьох головних завдань:

- розвитку конкурентоспроможного підприємницького сектора та його ядра – великих корпорацій, його здатності до концентрації й перерозподілу коштів у пріоритетні напрямки;
- наслідування державних пріоритетів розвитку освіти, науки й технологій;
- повноцінної інтеграції в глобальну інноваційну сферу, світову торгівлю наукоємними товарами й інтелектуальною власністю.

Це вимагає виваженої комплексної державної стратегії, головним принципом якої є максимально повна реалізація потенціалу інноваційного розвитку для докорінної модернізації національної економіки, підвищення її соціально-економічної ефективності та національної конкурентоспроможності.

Таким чином, модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхнім впливом та вирішенням стратегічних і поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням веде до підвищення рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним полем для багатогранної співпраці держави й бізнесу.

1. Андрійчук В. Г. *Інноваційна модернізація вітчизняної економіки: стратегічні орієнтири та механізм їх реалізації* / В. Г. Андрійчук // *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право.* – 2010. – № 1. – С. 4-8.

2. Андрощук Г. О. *Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізації них викликів* / Г. О. Андрощук, І. Б. Жилияєв, Б. Г. Чижевський, М. М. Шевченко // *К. : Парламентське видавництво.* – 2009. – С. 13-21.

3. Бандур С. І. *Модернізація економіки як чинник трансформації структури зайнятості населення* / С. І. Бандур // *Донець: ДонНУ.* – 2011. – № 2. – 3-7 с.

4. Білюк А. В. *Пріоритети державного податкового стимулювання інноваційної діяльності в Україні* / А. В. Білюк // *Економіка та держава.* – 2009. – № 1. – С. 80-83.

5. Бодров В. Г. *Державне регулювання інноваційної модернізації промислового комплексу України* / В. Г. Бодров, М. В. Гаман, В. О. Гусев // *К. : НАДУ.* – 2010. – 72 с.

ІННОВАЦІЙНІ ВИДИ СПОРТУ НА ПРИКЛАДІ КАЙТСЕРФІНГА В МІКРО- І МАКРОЕКОНОМІЦІ

Бобовіч Борис Дмитрович

11 клас, Ленінського району АРК,
загальноосвітня школа І–ІІІ ступенів, № 2, м. Щелкино,
overpower28@rambler.ru

У Автономній Республіці Крим діє концепція пріоритетного розвитку, згідно якої необхідно вирішувати проблему недостатньої диверсифікації галузей економіки. Кайтсерфінг – вид спорту, що набирає популярності в Криму і має значні перспективи розвитку. Тому тема даної роботи актуальна.

Мета роботи – показати перспективи розвитку і економічні можливості кайтсерфінга в нашому регіоні.

Для цього були поставлені і вирішені наступні завдання:

- Описати даний вигляд спорту;
- Розробити концепцію обґрунтування і організації спортивної галузі кайтсерфінга;
- Визначити пріоритетні райони розвитку;
- Виявити перспективи розвитку кайтсерфінга
- Виявити перспективи розвитку кайтсерфінга в Криму;
- Розрахувати можливу прибутковість кайтсерфінга на прикладі пункту вчення;
- Визначити значення кайтсерфінга для економіки України.

В результаті роботи було досліджено стан розвитку кайтсерфінга в Криму і перспективи подальшого розвитку цього вигляду спорту, складена карта пріоритетних районів розвитку кайтсерфінга, прорахована ефективність впровадження цього вигляду спорту в життя.

1. Галкин В. В. *Економіка спорту і спортивний бізнес. Навчальний посібник*

2. Иода Е. В.: *Банківський менеджмент: Метод. указ. / Сост. Е. В. Йоду. Тамбов: Вид-у Тамб. держ. техн. ун-та, 2002.*